

עד גמר כל הסדר, וזאת כדי ליגעה, וכדי שתימנע מלשתות.⁽⁷⁾

המשנה מבארת שמנחת הסוטה שונה בכמה פרטים משאר המנחות:

א. כל המנחות האחרות, תחילתן [כלומר: תחילת הבאתן לעזרה]⁽⁸⁾ וסופן בכלי שרת. ואילו זו, מנחת הסוטה, תחילתה, תחילת

הבאתה לעזרה, היא בכפיפה מצרית, ורק סופה הוא בכלי שרת.

ב. כל המנחות האחרות טעונות שמן ולבונה, ואילו זו, מנחת הסוטה, אינה טעונה לא שמן ולא לבונה.⁽⁹⁾

ג. כל המנחות באות מן החיטין,⁽¹⁰⁾ ואילו זו

7. א. ויתבאר בגמרא, למה אנו זקוקים לה שלא תשתה.

ב. כתב המאירי: "דבר זה בודאי יגיעה גדולה אצלה, וטורח יותר, לעמוד שיעור מרובה כל כך, פרועה, ופרומה, ובוויה, ובכפיפה בידה".

ג. ביארו התוספות: אף כי התנא דורש את טעם הכתוב, אין זה שייך למחלוקת רבי שמעון וחכמים בכל התורה, אם "דרשינן טעמא דקרא", כי אין מחלוקתם אלא במקום שהכתוב נכתב סתם, וכולל הכל, ואנו דורשים טעמו, ואומרים: הואיל וטעמו בשביל כך, לכן יהיה הדין כך וכך. וכגון: "לא תחבול בגד אלמנה", דמשמע: בין ענייה ובין עשירה, ובוזה רבי שמעון לבדו "דריש טעמא דקרא", ואומר, שהטעם הוא משום שאם אתה ממשכן אותה אתה משיא לה שם רע בשכנותיה מתוך שאתה משיב לה את העבוט, ולכן סובר רבי שמעון: ענייה דוקא אין ממשכנין אותה, ולא עשירה. ואילו חכמים אין מחלקים בין ענייה לעשירה. אבל כאן אינו אלא טעם בעלמא להסביר את הכתוב.

ד. כתב הרמב"ם [סוטה ג ד]: ובכל הזמן שפורע ראשה, ונותן העשרון על ידיה, יהיו המים בכלי ביד הכהן, ויראה אותה את המים, שנאמר: "ופרע את ראש האשה, ונתן על כפיה את מנחת הזכרון, מנחת קנאות היא] וביד הכהן יהיו מי המרים המאריים.

8. מאירי.

9. שהרי נאמר: "לא יצוק עליה שמן ולא יתן

עליה לבונה"; ובספר "פנים יפות" על התורה בפרשת סוטה בד"ה והביא, כתב בטעם הדבר: שיש לחוש שמא תעלים את טומאתה מחמת נדות, או שתטמא את עצמה למת, וכיון שיתן הכהן את מנחתה על כפה תטמא את הכלי ואת המנחה במשא [כלומר בהיסט, אם נידה היא, ראה "מנחת קנאות"], וכיון שתפסול את המנחה לא יבדקו המים, לכך הוצרך ליקח קמח שלא הוכשר שאינו מקבל טומאה, ולכך לא היה יכול ליצוק עליו שמן, כדי שלא יוכשרו לקבל טומאה.

ויש לומר עוד, שלכן כתוב: "והשקה את האשה", וכתוב "ואחר ישקה את האשה", והיינו שהכהן משקה אותה ואינה שותה בעצמה, כי המים צריכים להיות קדושים וטהורים, ואם היתה שותה בעצמה, היתה מטמאה את המים בשפתותיה אם היא טמאה, וגם תטמא את המים במשא כשתשא את הכלי ולא יבדקו אותה, לכך נתן לה הכהן הכלי חרס לתוך פיה, דבית הסתרים לא מטמאה [ראה מה שתמה על זה ב"מנחת קנאות"], ולכך הוצרך להיות כלי חרס שאינה מטמאה מגבה, שלא תטמא את הכלי בשפתותיה ויחזור הכלי ויטמא את המים; [ודבריו צריכים ביאור: שהרי באותו דיבור הביא מן הספרי הלומד מן הכתוב "מיד האשה", שאם פירסה נדה לא היתה שותה].

10. דכתיב בפרשת המלואים: "וזה הדבר אשר תעשה להם לקדש אותם לכהן לי לקח פר אחד בן בקר ואלים שנים תמימים. ולחם מצות וחלות